

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobkyně: **I. B.**, zastoupené JUDr. Petrem Košťálem, advokátem se sídlem AK Střelecká 26, Příbram II, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 3. 2011, č. j. 2011/3642/424, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 11. 2011, č. j. 1 Ad 43/2011 - 34,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) brojila proti rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) ze dne 29. 11. 2011, č. j. 1 Ad 43/2011 - 34 (dále jen „napadený rozsudek“), jímž byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 3. 2011, č. j. 2011/3642/424 (dále jen „napadené rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání stěžovatelky proti rozhodnutí Úřadu práce v Příbrami (dále jen „úřad práce“) ze dne 13. 12. 2010, č. j. PBA-5192/2010-D (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým byla stěžovatelka podle § 30 odst. 1 písm. a) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“) ode dne 14. 4. 2010 vyřazena z evidence uchazečů o zaměstnání z důvodu nesplnění podmínky pro zařazení a vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání stanovené v § 25 odst. 1 písm. r) zákona o zaměstnanosti a oznamovací povinnosti podle § 27 odst. 2 téhož zákona.

Ze správního spisu vyplývá, že stěžovatelka byla úřadem práce na základě písemné žádosti o zprostředkování zaměstnání zařazena do evidence uchazečů o zaměstnání ode dne 14. 4. 2010. Z žádosti o zprostředkování zaměstnání mimo jiné vyplývá, že stěžovatelka dnem jejího podání vlastnoručním podpisem stvrdila, že se nepřipravuje soustavně na budoucí povolání, tedy že není studentkou denního studia na střední škole, konzervatoři, vyšší odborné škole, jazykové škole s právem státní jazykové zkoušky a prezenčního studia na vysoké škole. Následně stěžovatelka dne 9. 9. 2010 sdělila úřadu práce, že je studentkou Integrované střední školy hotelového provozu, obchodu a služeb, Příbram (dále jen „střední škola"). O této skutečnosti doložila potvrzení, ze kterého vyplývalo, že je od 1. 9. 2009 studentkou denního studia na uvedené střední škole, nicméně jí bylo umožněno studium na základě individuálního studijního plánu, díky němuž dochází pouze na zkoušky.

Úřad práce na základě výše uvedeného **prvostupňovým rozhodnutím** stěžovatelku vyřadil z evidence uchazečů o zaměstnání, a to od 14. 4. 2010.

Stěžovatelka podala proti prvostupňovému rozhodnutí **odvolání**, v němž uvedla, že úřad práce o skutečnosti, že studuje na zmíněné střední škole, upozornila již 14. 4. 2010, tedy v den podání žádosti o zprostředkování zaměstnání, a nikoliv až 9. 9. 2010, jak tvrdí úřad práce. Dále namítala, že úřad práce nezhodnotil skutkovou podstavu věci, ale pouze formalisticky aplikoval § 25 odst. 1) písm. r) zákona o zaměstnanosti. Dle názoru stěžovatelky měl přihlédnout ke skutečnému smyslu a účelu zákona a při výkladu dotčených ustanovení použít metodu teleologického výkladu právní normy. Pokud by tak učinil, musel by dospět k závěru, že v daném případě se nejednalo o zaevidování uchazeče o zaměstnání, který se soustavně připravuje na budoucí povolání, neboť způsob jejího studia na střední škole, kde studuje na základě individuálního studijního plánu a dochází pouze na zkoušky, postrádá prvek soustavnosti požadovaný ustanovením § 25 odst. 1) písm. r) zákona o zaměstnanosti.

V odůvodnění **napadeného rozhodnutí** žalovaný uvedl, že z doloženého „Potvrzení o době studia", které bylo vystaveno dne 9. 9. 2010 střední školou, a ze „Sdělení o studiu I. B.", jež bylo vyhotoveno touž střední školou dne 15. 11. 2010, plyne, že stěžovatelka je od 1. 9. 2009 studentkou denní formy studia na střední škole s povoleným individuálním studijním plánem. Zároveň ze spisové dokumentace nevyplývá, že by bylo potvrzení doloženo již při podání žádosti o zprostředkování zaměstnání, tedy dne 14. 4. 2010, jak tvrdí stěžovatelka. Z žádosti naopak vyplývá, že stěžovatelka čestně prohlásila, že se nepřipravuje soustavně na budoucí povolání. V den zaevidování stěžovatelky do evidence uchazečů o zaměstnání tedy existovala zákonná překážka pro zařazení a vedení stěžovatelky v evidenci uchazečů o zaměstnání podle § 25 odst. 1 písm. r) ve spojení s § 5 písm. d) zákona o zaměstnanosti. K námitce stěžovatelky, že v jejím studiu chybí prvek soustavnosti, a tudíž měl úřad práce vyložit předmětná ustanovení zákona o zaměstnanosti v souladu s jeho účelem a smyslem, žalovaný uvedl, že definice soustavné přípravy na budoucí povolání, obsažené v ustanovení § 5 písm. d) zákona o zaměstnanosti, je jednoznačná a nedovoluje žádné výjimky. Správní orgány proto nemají možnost se od této definice odchýlit a vyložit ji tak, jak požadovala stěžovatelka.

Proti napadenému rozhodnutí podala stěžovatelka **žalobu**, v níž mimo námitky obsažené v odvolání uvedla, že podle § 25 odst. 2 písm. a) zákona č. 561/2004 Sb., o

předškolním, základním, středním, vyšším odborném a jiném vzdělávání (dále jen „školský zákon“) je denní formou vzdělávání výuka organizovaná pravidelně každý den v pětidenním vyučovacím týdnu v průběhu školního roku. V této souvislosti by správní orgány za předpokladu, že by kromě jazykového výkladu použily i výklad teleologický, musely dospět k závěru, že v jejím případě nemohlo dojít k porušení právem chráněného zájmu, tedy k zaevidování uchazeče o zaměstnání, který se soustavně připravuje na budoucí povolání. Stěžovatelka tedy dále trvala na tom, že její studium na střední škole postrádá prvek soustavnosti, a nemá být tedy posuzováno jako soustavná příprava na budoucí povolání.

Městský soud žalobu stěžovatelky **napadeným rozsudkem** zamítl. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že v průběhu správního řízení bylo postaveno najisto, že stěžovatelka podpisem žádosti o zprostředkování zaměstnání čestně prohlásila, že se nepřipravuje soustavně na budoucí povolání. Potvrzení o tom, že je studentkou denní formy studia na střední škole, předložila úřadu práce až 16. 9. 2010. Městský soud zhodnotil, že pro účely zprostředkování zaměstnání se přihlíží pouze ke studiu, které je denní, protože jiné formy studia, jako např. dálkové nebo distanční studium, nebrání dané osobě v tom, aby pracovala, a tudíž aby jí bylo zprostředkováno zaměstnání. Zákonodárce dle městského soudu chtěl zabránit tomu, aby studenti denního studia mohli být zároveň i uchazeči o zaměstnání. Podle názoru městského soudu skutečnost, že stěžovatelce byl povolen individuální studijní plán, nemění nic na tom, že studuje v denní formě studia, a že se tedy jedná o soustavnou přípravu na budoucí povolání ve smyslu § 5 písm. d) zákona o zaměstnanosti a nemůže být podle § 25 odst. 1 písm. r) téhož zákona vedena v evidenci uchazečů o zaměstnání.

Stěžovatelka proti rozsudku městského soudu podala dne 14. 12. 2011 **kasační stížnost**, a to z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Napadený rozsudek stěžovatelka považuje za nesprávný z důvodu nezhodnocení skutkové podstaty věci, ale pouze čistě formalisticky aplikovaných dotčených ustanovení zákona o zaměstnanosti. Dle názoru stěžovatelky nebyla správně posouzena právní otázka charakteru jejího studia ve světle smyslu a účelu zákona o zaměstnanosti, neboť skutečná podoba tohoto studia je taková, že školu v rámci povoleného individuálního studijního plánu nenavštěvuje téměř vůbec a dochází pouze skládat zkoušky ze studijních předmětů. Na předmětné střední škole není možné studovat v jiné formě než denní, avšak stěžovatelce bylo v roce 2010 již 29 let, a proto nemohla být zařazena do běžné výuky a byl jí od 1. 9. 2009 povolen individuální studijní plán. Stěžovatelka má tedy za to, že v jejím případě nemohlo dojít k porušení právem chráněných zájmů, tedy k zaevidování uchazeče o zaměstnání, který se soustavně připravuje na budoucí povolání, neboť způsob jejího studia postrádá prvek soustavnosti požadovaný v ustanovení § 25 odst. 1 písm. r) zákona o zaměstnanosti. Z výše uvedených důvodů proto stěžovatel navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

Ve **vyjádření** ke kasační stížnosti žalovaný uvedl, že stěžovatelka byla dne 4. 4. 2010 poučena o tom, že denní studium na střední škole je rozhodnou skutečností, která brání zařazení a vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání. Následně pak stěžovatelka 14. 4. 2010 vlastnoručním podpisem stvrdila, že není studentkou denního studia na střední škole, přičemž si musela být vědoma toho, že je studentkou denního studia na střední škole. To

ostatně stěžovatelka nerozporuje, neboť uvedla, že na dotčené střední škole se uskutečňuje vzdělávání pouze v denní formě studia. Tuto rozhodnou skutečnost sdělila úřadu práce podle údajů ve spisové dokumentaci až dne 9. 9. 2010. Následně byla stěžovatelka vyřazena z evidence uchazečů o zaměstnání na základě § 30 odst. 1 písm. a) zákona o zaměstnanosti. Jádrem sporu v tomto případě dle žalovaného není zjištěný skutkový stav, nýbrž právní posouzení tohoto zjištěného skutkového stavu. K tomu žalovaný uvádí, že skutečnost, že se stěžovatelka se střední školou domluvila na způsobu plnění podmínek studia v rámci individuálního studijního plánu, není pro posouzení, zda se jedná o denní formu studia či nikoliv relevantní. Zákon o zaměstnanosti totiž neobsahuje žádné ustanovení, které by umožňovalo zohledňovat úpravy a formy prokazatelně denního studia. Dle žalovaného znamená „individuální studijní plán“ pouze možnost jinak si rozvrhnout výuku a přizpůsobit ji individuálním potřebám studenta. Skutečnost, v jakém rozvrhu výuka probíhá a z jakého důvodu tomu tak v případě konkrétního studenta je, tedy proč si student zvolil navštěvovat školu např. v jiný než pracovní den, není podstatná pro posouzení formy studia. Pro zařazení osoby do evidence uchazečů o zaměstnání je zároveň rozhodující pouze forma studia, což jednoznačně vyplývá z § 5 písm. d) zákona o zaměstnanosti. Z definice obsažené v tomto ustanovení zároveň nejsou připuštěny žádné výjimky, a to ani co do průběhu a úpravy denního studia. Z výše uvedených důvodů tedy žalovaný Nejvyššímu správnímu soudu navrhuje, aby kasační stížnost stěžovatelky zamítl a této nepřiznal náhradu nákladů řízení.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že je podána osobou oprávněnou a je proti označenému rozsudku přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu i řízení, jež jeho vydání předcházelo, v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., a neshledal přitom vady, k nimž by musel podle § 109 odst. 3 s. ř. s. přihlédnout z úřední povinnosti; vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti, dospěl k závěru, že kasační stížnost **není důvodná.**

Nejvyšší správní soud má za prokázané, že stěžovatelka podala dne 14. 4. 2010 u Úřadu práce v Příbrami žádost o zprostředkování zaměstnání, v níž vlastnoručním podpisem dosvědčila, že se soustavně nepřipravuje na budoucí povolání, tedy že není studentkou denního studia na střední škole. Zároveň ze spisové dokumentace nevyplývá, že by stěžovatelka skutečnost, že je studentkou denního studia na střední škole, doložila již v den podání výše uvedené žádosti, tedy 14. 4. 2010. Ze správního spisu je naopak zřejmé, že stěžovatelka potvrzení o studiu doložila až dne 9. 9. 2010. V tomto potvrzení je uvedeno, že stěžovatelka je studentkou Integrované střední školy hotelového provozu, obchodu a služeb Příbram, a to od 1. 9. 2009, a že studuje na základě individuálního studijního plánu, přičemž dochází pouze na zkoušky. Jako forma vzdělávání bylo v potvrzení uvedeno denní studium. Stěžovatelka úřadu práce následně dne 16. 9. 2010 doložila další potvrzení o studiu, přičemž uvedla, že originál tohoto potvrzení předložila již dne 14. 4. 2010 při podání žádosti o zprostředkování zaměstnání. Tato skutečnost není ze správního spisu patrná. Z výše uvedeného je tedy zřejmé, že stěžovatelka oznámila úřadu práce skutečnost, že je studentkou denní formy studia na střední škole poprvé dne 9. 9. 2010, a dále, že forma, v níž je její studium uskutečňováno, je denní s povoleným individuálním studijním plánem. Na tomto místě Nejvyšší správní soud poznamenává, že školský zákon pojem „individuální studijní plán“ nezná a operuje pouze s pojmem

„individuální vzdělávací plán“. Vzhledem k tomu, že ze skutkových okolností případu zcela jednoznačně vyplývá, že úmyslem ředitele střední školy bylo povolit stěžovatelce individuální vzdělávací plán dle § 18 školského zákona, ač byl tento institut v potvrzení o studiu nesprávně pojmenován, soud vychází z toho, že stěžovatelka studuje na základě individuálního vzdělávacího plánu a v dalším textu odůvodnění bude používán pouze tento pojem.

Jádrem sporu je tedy otázka, zda je možné denní formu studia probíhající na základě individuálního studijního plánu považovat za soustavnou přípravu na budoucí povolání ve smyslu § 5 písm. d) zákona o zaměstnanosti, či nikoliv.

Podle § 5 písm. d) zákona o zaměstnanosti je „soustavná příprava na budoucí povolání“ definována jako doba denního studia na střední škole, konzervatoři, vyšší odborné škole a jazykové škole s právem státní jazykové zkoušky a doba prezenčního studia na vysoké škole, a to včetně prázdnin, které jsou součástí školního nebo akademického roku. Toto ustanovení zároveň výslovně odkazuje na školský zákon jakožto na předpis, v němž jsou podrobně upraveny formy studia.

Podle § 25 odst. 2 písm. a) školského zákona je „denní formou vzdělávání“ výuka organizovaná pravidelně každý den v pětidenním vyučovacím týdnu v průběhu školního roku. Podle § 18 téhož zákona je možné, aby ředitel školy s písemným doporučením školského poradenského zařízení povolil nezletilému žákovi se speciálními vzdělávacími potřebami nebo s mimořádným nadáním na žádost jeho zákonného zástupce a zletilému žákovi nebo studentovi se speciálními vzdělávacími potřebami nebo s mimořádným nadáním na jeho žádost vzdělávání podle individuálního vzdělávacího plánu. Ve středním vzdělávání nebo vyšším odborném vzdělávání může ředitel školy povolit vzdělávání podle individuálního vzdělávacího plánu i z jiných závažných důvodů. Vzdělávání podle individuálního vzdělávacího plánu je opatřením individuálním, jehož povolení nemá vliv na to, v jaké formě vzdělávání ve smyslu § 25 školského zákona se žák nebo student vzdělává; žák denní formy vzdělávání ve střední škole, kterému bylo povoleno vzdělávání podle individuálního vzdělávacího plánu z jiných závažných důvodů, je tedy nadále žákem denní formy vzdělávání (viz k tomu Katzová, P. § 18. Školský zákon. Individuální vzdělávací plán. ASPI - Školský zákon. Komentář. ASPI ID: LIT32688CZ.). Tento právní názor ostatně vyplývá i ze samotného smyslu a účelu ustanovení § 18 školského zákona, jehož cílem je umožnit ze zákonem předvídaných důvodů studentovi určité formy vzdělávání upravit si své vzdělávání individuálním způsobem, avšak v rámci navštěvované formy vzdělávání. Institut individuálního vzdělávacího plánu tedy zjevně není další formou vzdělávání, které jsou taxativně vyjmenované v § 25 školského zákona, nýbrž pouze individuálním rozhodnutím ředitele školy o žádosti studenta. Možnost studovat v rámci individuálního vzdělávacího plánu navíc není nároková, a student tedy nemůže s jistotou počítat s tím, že bude jeho žádosti vyhověno. Na základě výše uvedeného je tedy možné ze zákonné úpravy dovodit, že individuální vzdělávací plán je vždy udělován pouze v rámci určité formy vzdělávání, která se jeho povolením nemění, a podmínky studia v rámci této formy vzdělávání se pouze upravují podle individuálních potřeb studenta.

Vzhledem k tomu, že ustanovení § 5 písm. d) zákona o zaměstnanosti, definující pojem soustavné přípravy na budoucí povolání, přímo odkazuje na školský zákon, je nutné vykládat tento pojem v souladu s dotčenými ustanoveními školského zákona. Na základě

jazykového, logického i systematického výkladu § 5 písm. d) zákona o zaměstnanosti ve spojení s § 25 a § 18 školského zákona tedy nelze než dospět k závěru, že i student, jenž se vzdělává na základě individuálního vzdělávacího plánu, který mu byl povolen jakožto studentovi denní formy studia, nadále zůstává studentem denní formy studia.

Stěžovatelka argumentovala, že za použití teleologického výkladu předmětných ustanovení nelze dospět k výše uvedeným závěrům, neboť taková interpretace zjevně není v souladu se smyslem a účelem zákona o zaměstnanosti. Z § 1 zákona o zaměstnanosti plyne, že tento zákon upravuje zabezpečování státní politiky zaměstnanosti, jejímž cílem je dosažení plné zaměstnanosti a ochrany proti nezaměstnanosti. Z toho současně vyplývá, že jedním z účelů tohoto zákona je i realizace práva na zaměstnání (§ 10 zákona o zaměstnanosti) fyzických osob, které mohou a chtějí pracovat a o práci se uchází. S tímto účelem je krajským pobočkám úřadu práce ze zákona svěřena zprostředkovatelská činnost a s ní spojená povinnost vést evidenci uchazečů o zaměstnání. Jak však bylo uvedeno výše, právo na zaměstnání podle zákona o zaměstnanosti, které v sobě zahrnuje i právo na zprostředkování zaměstnání, mají pouze fyzické osoby, které mohou pracovat, chtějí pracovat a o práci se uchází. Toto ustanovení je třeba vykládat tak, že osoby, které mohou pracovat, jsou takoví jednotlivci, kteří v současné době zaměstnání nemají a neexistuje u nich ani žádná jiná překážka, která by bránila tomu, aby mohla být osoba zaměstnána. Jedině takovým osobám má totiž smysl zaměstnání zprostředkovat, což je cílem celého procesu. V § 25 zákona o zaměstnanosti jsou proto typově uvedeny skupiny osob, které jsou vyloučeny z vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání, a to právě proto, že by v jejich případě došlo ke kolizi možnosti zaměstnat se a jiné skutečnosti; mezi takové skutečnosti patří např. to, že se osoba již nachází v zaměstnaneckém poměru [§ 25 odst. 1 písm. a) zákona o zaměstnanosti], je osobou samostatně výdělečně činnou [§ 25 odst. 1 písm. b) téhož zákona] nebo vykonává veřejné funkce (např. je poslancem či senátorem Parlamentu ČR, členem vlády, členem zastupitelstva územního samosprávného celku atd.). Podle § 25 odst. 1 písm. r) zákona o zaměstnanosti je takovouto překážkou neslučitelnou s možností zaměstnat se i skutečnost, že se osoba soustavně připravuje na budoucí povolání. Hlavní myšlenkou této právní úpravy je, že soustavná příprava na budoucí povolání se z povahy věci vylučuje se současným výkonem zaměstnání. Vzhledem k tomu, že soustavnou přípravou na budoucí povolání je myšleno pouze denní studium, je zároveň prakticky nemožné, aby mohla osoba případné zaměstnání vykonávat.

Ač se z tohoto pohledu jeví individuální vzdělávací plán v rámci denní formy studia jako případ, kdy tyto překážky odpadají, není tomu tak, protože smyslem tohoto institutu není umožnit studentům denní formy studia ucházet se o zaměstnání prostřednictvím úřadu práce, ale vyhovět jejich specifickým studijním potřebám, které mohou mít samozřejmě různé důvody. Podle § 18 školského zákona se vždy jedná o důvody, které z povahy věci znemožňují studentovi účastnit se řádně denního studia. Mezi takové by mohla potenciálně patřit i skutečnost, že je student zaměstnán (povolení individuálního vzdělávacího plánu samozřejmě nebrání studentovi, aby si sám našel zaměstnání či již v zaměstnaneckém poměru byl), nikoliv však pouhé zaevidování v evidenci uchazečů o zaměstnání a hledání zaměstnání prostřednictvím úřadu práce. Tento účel mají plnit jiné formy vzdělávání podle školského zákona, konkrétně pak večerní, dálková, distanční a kombinovaná forma studia [§ 25 odst. 2 písm. b), c), d) a e) školského zákona]. Pokud tedy stěžovatelka chtěla být uchazečkou o zaměstnání zaevidovanou v evidenci uchazečů o zaměstnání u úřadu práce, měla zvolit jinou formu vzdělávání než denní na některé ze škol,

které takovou formu vzdělávání umožňují. Skutečnost, že střední škola, již stěžovatelka studuje, takovou možnost nenabízí, není v daném případě relevantní, protože potenciální student by měl při volbě školy zvážit kromě dalších faktorů i to, zda tato škola poskytuje vzdělání v jemu vyhovující formě. Stěžovatelka uvedla, že nemohla být zařazena do řádného denního studia již z toho důvodu, že jí bylo 29 let. Školský zákon však neupravuje žádné věkové hranice pro možnost být studentem denní formy studia, a proto toto nemohla být překážka, která by bránila stěžovatelce v účasti na denním studiu na střední škole.

Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že pokud chtěla stěžovatelka být zároveň zaevidována v evidenci uchazečů o zaměstnání a čerpat z toho plynoucí výhody, měla zvolit tomu odpovídající formu studia na škole, která umožňuje v takové formě studia studovat, a nikoliv situaci řešit žádostí o individuální vzdělávací plán, který jakožto institut vztahující se k denní formě studia má v systému vzdělávání zcela jiný smysl a účel.

Na základě výše uvedeného Nejvyšší správní soud nepovažuje za rozporné se smyslem a účelem zákona o zaměstnanosti vykládat ustanovení § 5 písm. d) tohoto zákona tak, že se za soustavnou přípravu na budoucí povolání považuje i studium v denní formě s povoleným individuální vzdělávacím plánem. Nejvyšší správní soud se tedy ztotožnil s právním názorem městského soudu i žalovaného, a proto zamítl kasační stížnost stěžovatelky jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 in fine s. ř. s.).

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatelka, která neměla v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti. Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud rozhodl, že žádnému z účastníků se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. dubna 2013

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu